

2/26

AKUNNAN
sema
4/01

LAHDEN VAPAASEURAKUNNAN
Lähetysasema
2/99

Metsässä
Sammal on metsän mato,
piikkin kallion.
Vihreitä metsän ovet
verhoitu soittin on.

Mättäillä kanervat kukki,
vanhat punertaa.
Valkoiset metsähiidet
vihreän pikutta.

a kuljen,
aitteen
n jäljet
len.

se
in

LAHDEN VAPAASEURAKUNNAN
Lähetysasema
1/96

Ajankohtaista asiaa lähetyksestä

a
a, Papua
Venäjä,
Guinea,
Indonesia,
Suomi, Espanja,
Papua Uusi-Guinea,
Venäjä, Nepal, Indonesia, Papua Uusi-
Guinea, Suomi, Espanja, Venäjä, Nepal, In-
donesia, Papua Uusi-Guinea, Suomi,
Espanja, Venäjä, Nepal, Indonesia, Papua
Uusi-Guinea, Suomi, Espanja, Venäjä, Ne-

LAHDEN VAPAASEURAKUNNAN
Lähetysasema
2/14

Ajankohtaista asiaa lähetyksestä

KLK:n puheenjohtaja Pirjo
Knuutila paljasti kouluasuntolan
muistolaatan Pokhara Nepalissa

CHILDREN OF PEACE
"MY HOME"
2008

memory of the last
for the last time
Our first time
We are from
get the first time

Syksyinen tervehdys

Luet Lähetyssasema-lehden 30-vuotisjuhlanumeroa. Lähetyssasema on kertonut lähetystyöhön liittyvistä uutisista ja Lahden vapaaseurakunnan lähettien kuulumisista jo kolme vuosikymmentä. Tällä hetkellä siitä ilmestyy kolme numeroa vuodessa. Seuraava on suunniteltu ilmestymään ennen joulua. Aiemmin lehti ilmestyi paperisena, nyt lehti ilmestyy sekä sähköisenä että paperisena versiona.

Saamme olla kiitollisia Lea Kosken pitkästä elämäntyöstä. Nuorena hän toimi Lahden vapaaseurakunnan maakuntälähettinä ja sen jälkeen seurakuntamme kannattamana Vapaakirkon lähetystyöntekijänä Espanjassa. Sen jälkeen kului vielä vuosikymmeniä eläkkeellä Espanjassa, mutta viimeiseksi vuosiksi hän palasi Suomeen. Saamme olla kiitollisia hänen elämästään, hänen työpanoksestaan seurakuntamme yhteydessä niin Lahden ympäristössä kuin Espanjassakin. Nyt hän on päässyt voittajana kotiin.

Juhan mukana pääsemme taas syvemmälle Raamatunkäännöstyöhön. Voisimmeko oppia siitä, että joitakin asioita ei tule tarkastella vuosi kvartaaleina vaan vaikka neljännesvuosisadan jaksoina? Jotkin asiat tarvitsevat pitkän ajan ja pitkäjännitteisyyttä.

Suman kertoo viime kesän aktiomatkasta Japaniin. Saamme lukea mitä kaikkea lyhyeen aktiomatkaan sisältyi. Uteliaisuus herää ja tekisi itse käydä katsomassa minäkalasta Japanissa on.

Pauliina kertoo suunnitelmiansa etenemisestä ja kokemuksia lapsityöntekijöiden koulutuksesta Suomessa.

Henri Hermunen kertoo Mikkelissä järjestetystä The Send -tapahtumasta. He olivat koko perheenä jonkin aikaa Mikkelissä ja lapset pääsivät kokemaan kotikoulua aamupäivisin.

Kulttuurien välinen seurakunta kertoo siitä, kuinka seurakunnassa eri kulttuureista tulevat ihmiset ovat yhtä. Jokaisen pitäisi pystyä löytämään sieltä hengellinen koti,

ei vai paikka vierailta. Mutta mitä meidän pitäisi huomioda eri kulttuurit niin, että he voisivat kotitua. Miten me voisimme olla vastaanottavampia?

Nepalissa oli jälleen katastrofi, joka ylitti uutiskynnyksen myös Suomessa. Elokuun lopulla Himalajan vuoristossa jäätikkö murtui ja syöksyi kivien ja mudan saattamana kilometriä alempana olevaan jokeen. Tästä seurasi tuhoisa tulva. Kiireellisen humanitaarisen avun jälkeen tarvitaan vielä vuosien ajan apua jälleenrakennukseen.

Toivon teille kiinnostavia ja haastavia lukuhetkiä lehden parissa. Toivon myös, että annatte palautetta lehdestä, koska se auttaa jatkossa lehden laatimisessa. Voitte myös laittaa muistoja ja kommentteja lehdestä vuosien varrella. Onko sinulle jokin juttu ollut erityisen merkittävä?

Jukka Knuuttila

Lahden Vapaaseurakunnan Lähetyssasema

Vastaava toimittaja: Jukka Knuuttila

Julkaisija: Lahden Vapaaseurakunta

www.lahdenvapaasrk.fi

www.facebook.com/lahdenvapaaseurakunta

Postiosoite: Vesijärvenkatu 38, 15140 Lahti

Sähköposti: toimisto@lahenvapis.fi

Askel-ohjelma testivaiheessa

On lohdullista tietää, että Jumala kulkee kanssamme paitsi hämäri-ssä laaksoissa myös kapeilla poluilla. Yleensä kun jatkaa matkaa tähyillen ja odottaen saattaa-kin nähdä puron reunalla seuraavan kiven, jolle voit ponnahtaa ja matka jatkuu puron toisella laidalla. Vähän sellaiselta minusta on tuntunut ja näyttänyt viime kevät ja kesä Askel näyn äärellä: sen muotoilussa, uudelleen kirjoituksessa, teorian pohdinnassa, esirukouksessa, eteenpäin menossa ja testauksessa.

Välillä olen joutunut peruuttamaan vähän. Keväällä se näkyi esimerkiksi Etiopian matkan siirtämisenä – laiva ei ollut vielä valmis kantamaan kuormaa ”vetten yli”. Työnäky vaatii tietysti soista vakautta, turvaa, selkeyttä ja rakennetta kyetäkseen seilamaan ulkomaille, sillä lasti on ihanan ja sopivan painava ja arvokas. Minä ja matkasisareni Tarja olimme jo matkalle valmiita ja vastaanottopäähän Etiopiasa oli, mutta silti kevään edetessä tuntui viisaammalta siirtää matkaa eteenpäin ja keskittyä vielä ”laivan rakentamiseen ja varustamiseen” – olen ollut tähän päätökseen tyytyväinen vaikka sen tekeminen olikin vaikeaa. Uuden rakentaminen vie aina luonnollisesti aikaa ja tarvitsee useita tahoja onnistuakseen. Etiopian päässä (= yksi mahdollinen ulkomainen testipaikka) ovet ovat edelleen auki. Myös Nepalinkummilapsityön paikalliset konkarit ovat toivottaneet minut tervetulleeksi tutkailemaan

Lapsityön koulutusryhmä Kuopiossa/ syksy 2026

yhteistyömahdollisuuksia sekä seurakuntatyön että kyläyhteisöihin suuntautuvan työn alueella. Myös kolmas mahdollinen työn avaus siintää horisontissa (kaukana ja vaikeakulkuinen maaperä – suljetaan se vielä nimettömänä rukouksiin).

No, seuraavina askeleina on sen sijaan ollut testivaihe Suomessa ja nyt minulla on takana 4 eri kategoriaa, jossa Askel-ohjelman työkaluja on testattu (ja sen minä jaan, minulla on lupa jakaa osallisilta henkilöiltä).

Askel-koulutus yhteisön kriisin selvittämiseksi (2-5-15 hlöä)

Viime syksynä sain yhteydenoton kahdelta nuorelta johtajalta, jotka kokivat olevansa haastavassa tilanteessa. Yhteisössä, jossa he toimivat, oli taustalla vanha kriisi ja asioita oli selvittämättä.

Eteenpäin menon mahdollisuudet olivat kaventuneet ja he halusivat pyytää apua. Yhteisö oli valtuuttanut heidät luotsaamaan porukan tämän kiperän tilanteen selvittämiseksi. Ehdotin heille työnohjauksellista prosessia, jossa voisimme tutkia tilannetta tarkemmin ja yhdessä löytää mahdollisia keinoja tilanteen selvittämiseksi. Prosessin rakenteesta tuli aika monitahoinen. Luotsasin nuoria ammattilaisia (n=2) ensin läpikäymään omaa prosessiaan parityönohjauksessa ja sen jälkeen he rohkaistuivat pyytämään muutamia muitakin ydinhenkilöitä yhteen asian tiimoilta. Suunnittelimme ja järjestimme keväällä -26 ydintiimin yhteistyönohjauspäivän ja sen jälkeen sain vielä kutsun koko yhteisön viikonlopputapahtumaan, jossa pääsin seuraamaan prosessin aikaansaamia vaikut-

Joskus työyhteisön on hyvä pysähtyä pohtimaan ja miettimään

tuksia ja osallistumaan tulevaisuussuunnitteluun.

4,4/ 5

* arviointiasteikko 1-5

Suullisessa loppupalautteessa nämä 2 nuorta johtajaa sanoivat mm. että:

1. Asioihin tuli valoa ja vapautta. Omaan prosessiin vaikutti syvästi.
2. Yhteisön eteenpäin meno yhdessä mahdollistui.
3. Saimme uusia sanoituksia ja suuntaa, jota voi käyttää uuden yhteisön muotoutumisessa

Askel koulutus seurakunnan lapsityön tiimille (7 hlöä)

Minua pyydettiin viime toukokuussa suunnittelemaan lapsityö aiheista työyhteisön koulutusta Kuopioon. Tapasin lapsityöntekijän ja kuuntelin heidän tarpeitaan. Suunnittelimme yhdessä heidän tarpeisiinsa sopivan prosessin ja päädyin tarjoamaan 3 kerran (3 x 3 t) koulutuksen heidän lapsityön tiimille ja vastuunkantajille erityisesti strategisen suunnittelun näkökulmasta. Lapsityön tiimin vahvistukseksi mukaan tuli 2 johtoryhmän jäsentä (toinen srk:n pastori). Viivymme monenlaisten teemojen äärellä alustusten, ryhmätöiden ja hengellisten sisältöjen kautta. Koimme Jumalan suvereenia mukanaoloa ja siunausta lapsityön teeman äärellä. Koulutuksen tavoitteena oli: tunnistaa syvemmin ja laajemmin lapsityön poh-

jalla olevia näkymättömiä vaikuttimia sekä kulttuurin, yhteiskunnan ja toimintaympäristön näkökulmasta että Jumalan valtakunnan näkökulmasta → (vaikuttaa) toiminnan tasolle.

Prosessin kesto: toukokuu 2026 – syyskuu 2026 (5 kk), lähikoulutusviikko 1 vko syyskuussa (3 x 3 t)

Kirjallinen palaute (N=7):

* Yhteisötyönohjauspäivän laatu yleisesti ottaen = 5 / 5

* Sisällön sisällön merkityksellisyys päivän tavoitteisiin verrattuna = 4,8/ 5

* Edisti yhteistä ja yhteisöllistä oppimista ja asioiden tutkimista = 5/ 5

* Edisti yhteisön kulttuurin, tavoitteiden, prosessien ja työnte- kemisen tapojen jäsentymistä = 4,8/ 5

* arviointiasteikko 1-5

Srk:n johtajat ja solujohtajat kohtaamisen teeman äärellä

Minua pyydettiin Kuopion lapsityön koulutuksen ohella myös pitämään koulutus srk:n erilaisissa johtamistehtävissä toimiville henkilöille. Koolla oli srk:n solujohtajia, johtoryhmän jäseniä, pastori ja pienryhmän johtamisesta kiinnostunutta seurakuntalaista kohtaamisen teeman äärellä (2,5 t). Opetus oli osa seurakunnan syksyn käynnistystä ja solujohtamisen teemapäivää. Koulutuksen tavoitteena oli ymmärtää kohtaamiseen liittyviä ilmiöitä, kasvaa omien luontaisten toimintamallien tunnistamisessa → kehittyä ryhmän johtamisessa. Osallistujat kokivat teeman tärkeänä ja vuorovaikutteisen, osallistavan asian käsittelyn

inspiroivana ja antoisana.

Prosessin kesto: kertaluonteinen,
1 vko, 1 x 2,5 t lähikoulutus

Kirjallinen palaute (N=13):

* Yhteisötyönohjauspäivän laatu
yleisesti ottaen = 4,6 / 5

* Sisällön sisällön merkitykselli-
syys päivän tavoitteisiin verrattu-
na = 4,5/ 5

* Edisti yhteistä ja yhteisöllistä
oppimista ja asioiden tutkimista =
4,7/ 5

* arviointiasteikko 1-5

Yksilötyöntekijöiden mentorointi
ja työnohjaus

Olen jo pitkään erilaisissa työteh-
tävissä toiminut esimiehenä tai
ohjaajana erilaisissa tilanteissa.
Erityistä iloa viime kautena on
tuottanut se, että olen saanut työ-
nohjata myös toisia eri järjestöjen
lähetystyöntekijöitä sekä kriisi-

työnohjauksessa, johtamisen työ-
nohjauksessa että oman kutsun ja
kehittymisen äärellä. Nautin
näistä antoisista prosesseista itse-
kin todella paljon.

Näitä kuulumisia kirjoittaessani
valmistellaan perheessäni häitä:
esikoispoikani avioituu parin päi-
vän päästä ihanan nuoren naisen
kanssa. Nuorimmaiseni on juuri
leikkaussalissa opiskelijana har-
joittelemassa ensimmäisiä haavan
tikkauksiaan ja keskimmäiseni oli
juuri aamukahvin keitossa 10 kk
vauva sylissään. Näin se elämä
menee eteenpäin ja tämäkin pieni
perheyhteisö muokkautuu aina
muuttuvien nuorten aikuisten
elämäntilanteiden ehdoilla. Iloa
ja haikeutta, mutta ennen kaikkea
uutta elämää.

Olen kiitollinen näistä avautu-
neista mahdollisuuksista olla mu-

kana Jumalan valtakunnan työssä
- taivaanrantaa ja vuoria edelleen
tähyillen ja Jumalan johdatusta
tulevaan etsien (siunaa niitä kans-
sani rakas sisareni ja veljeni),

Pauliina H.

*Afrikkalainen elämän puu on minulle metafora, joka on puhutellut minua pitkään. Se selviää pit-
kiä kuivuuden ajanjaksoja runkoon säilötyn veden takia ja tuottaa terveellisiä, kuivuuskauden
kestäviä hedelmiä. Elämänpuun juurella on hyvä levätä lähetyksessä!*

Hitaasti mutta makeasti

Edistyn hitaasti. Puolen tunnin aamuisessa raamatunlukuhetkessä saan kahlattua läpi vain muutamia jakeita. Kun tekstiä lukee läpi hapuillen hepreaa apuneuvojen avulla, Raamattua ei valitettavasti ehdi kiirehtiä totuttuun tapaan vuodessa läpi. Samoin saarnan valmistelu on hidasta. Vie päiväkausia, kun pitää kaivautua kaikenlaisiin kaninkoloihin. Akateemisten artikkelien kirjoittaminen ja julkaiseminen on myös hidasta puuhaa. Ensin saa usean vuoden ajan kypsyttellä ideoita ja sitten, kun on viimein saanut tekstin kirjoitettua, ja kenties uudelleenkirjoitettua, saa odotella sokkoarvioijien palautetta kuukausia, jotta pääsisi sen jälkeen taas muokkaamaan tekstiä palautteen perusteella. Ja lopuksi voi vielä joutua odottamaan vuoden tai parikin, että artikkeli lopulta julkaistaan.

Uuden kielen oppiminen muistuttaa päivittäistä peiliin katsomista: muutosta on vaikea huomata. Pienistä päivittäisistä muutoksista kertyy kuitenkin ajansaatossa aimo harppaus. Ikää ilmaisevien numeroiden edistymisen kohti äärettömyyttä voin jo havaita katsomalla peiliin ja vertaamalla näkemääni muistoihini kaksikymmentä vuotta sitten näkemästäni personaalimaisemasta. Eräs kollega sanoi oppineensa tiibetin kieltä Katmadussa niin, että opetteli joka päivä yhden uuden lauseen tai kysymyksen ja kulki sitten Boudhan alueella läpi tietyn reitin, jonka varrella hän sanoi oppimansa lauseen noin kahdellekymmenelle ihmiselle, joihin samalla loi suhdetta. Puo-

len vuoden jälkeen hän kuulema huomasi osaavansa puhua tiibetiä. Minäkin huomasin hitaan mutta varman edistymisen kielen oppimisessa siitä, että vaikka en aluksi ymmärtänyt ystävältä nauhoittamastani nepalinkielisestä 40-minuutin elämäntarinasta mitään, vuoden kuluttua ymmärsin suurin piirtein kaiken.

Raamatun kääntäminen se vasta hidasta puuhaa onkin, vaikka ei edes laskettaisi mukaan niitä vuosia, jotka menevät varsinaiseen työhön tarvittavien taitojen hankkimiseen. Raamatunkäännöstyö budengin kielelle alkoi virallisesti vuonna 2014. Ensi vuonna, noin 13 vuoden rupeaman huipennukseksi, olisi tarkoitus julkaista Uusi testamentti. Mutta Uuden testamentin julkaiseminenkin on vain välijuhlan aihe, sillä käännöstyön varsinainen tavoite on se, että yksilöt ja yhteisöt voivat muuttua Jumalan sanan voimasta. Hitaalle edistymiselle jää siis edelleen tilausta.

No entä onko tällaisesta hitaasta edistymisestä hyötyä? Paljonkin. Vieraalla kielellä hitaasti luettuna Raamatun teksti jää hyvin mieleen ja hepreaakin tarttuu päähän. Kenties vuoden päästä luen samassa ajassa kaksinkertaisen määrän jakeita. Samalla kehitän taitoa toimia käännösprojekteja auttavana käännöskonsulttina. Ja uskoisin, että saarnaajan hitaudesta valmistautumisessa pääsevät nauttimaan kuuijat, jotka saavat maistella kaninkoloista löytyneitä makeita porkkanoita.

Aidon akateemisen kontribuution tai kenties jopa tieteellisen läpimurron aikaansaaminen vaatii pitkäaikaista huomion kiinnittämistä samaan kohteeseen. Isaac Newtonin kerrotaan sanoneen, että hän onnistui ratkaisemaan tutkimiaan ongelmia, koska ajatteli niitä koko ajan. Usein vaatii pitkäällistä perehtymistä ennen kuin edes osaa kysyä niitä kysymyksiä, joihin vastausta kannattaa etsiä. Kun tutkimustyön tuloksia haluaa julkaista muille artikkelien muodossa, hitaus on hyväksi prosessille. Sanat on syytä punnita huolella ja rauhallisesti monikymmen- tai kenties monisatavuotista käyttöä varten. Vaikka prosessi on työläs, sen päätepis- teessä odottaa maukas hedelmä: mahdollisuus sanoa tutkimastaan asiasta jotain, mitä kukaan toinen ei ole ennen sanonut ja näin palvelulla totuuden löytämisen tarkoitusta.

Uuden kielen vaivalloisesta oppimisesta koituvat hedelmät ovat myös maukkaita. Makeimpia niistä on mahdollisuus ystäväystyä sellaisten ihmisten kanssa, jotka ilman kielen oppimista jäisivät kielimuurin takaisiksi etäisiksi tuttavuuksiksi. Kielien opiskelun kautta tapahtuva hidas edistymisen on myös tehnyt mahdolliseksi olla mukana evankeliumin etenemiselle perustusta luovassa raamatunkäännöstyössä. Ensimmäisen puolentoista vuoden ajan Himalajalla päätyötäni oli oppia nepalia niin hyvin kuin mahdollista. Myöhemmin nepalin taito osoittautui ensiarvoisen tärkeäksi budengin kielen opettelussa. Useimmiten ainoa alkuvaiheen

yhteinen kieli budengien kanssa oli nepali, jonka välityksellä aloin opetella budengia. Nyt nepalin kielen opettelemiseksi näkemäni vaiva mahdollistaa tuota kieltä käyttävien raamatunkäännöstii- mien auttamisen. Ajoittaisia kei- dashetkiä ovat kohtaamiset ihmisten kanssa, jotka osoittavat hämmästyä ja arvostusta, kun ensi kertaa elämässään kohtaavat ulkomaalaisen, joka on nähnyt vaivaa opetellakseen heidän kiel- tään.

Raamatunkäännöstyöstä jotkut ovat kysyneet: “Eikö se ole tyl- sää?” Prosessin pitkäikäisyys kaiketi samastetaan pitkävetei- syyteen. Hyödyllisempi kysymys mielestäni kuitenkin olisi: “Ovat- ko seuraukset sen arvoisia, että kannattaa opetella sietämään sa- tunnaista tylsyyttä?” Tuolloin vastaus on kristallinkirkas. Tiet- tyjä asioita, kuten Jeesuksen seu- raamista, kannattaa harrastaa vaikka henkensä uhalla. Mahdol- linen ajoittainen pitkävetisyys

poistaa muutaman esteen ikuisen evankeliumin ymmärtämiseltä, miten voisin luonnehtia tehtävää- ni tylsäksi? Itse ainakin mie- lummin altistaisin itseni tylsyytsvaaralle Jumalan valta- kunnan kannalta merkittävän asian edistämiseksi kuin heittäy- tyisin hengenvaaraan tekemällä ammatikseni base-hyppyjä, joista ei käsittääkseni ole muuta hyötyä kuin hyppääjän jännityksen tunne ja lievä työllistävä vaikutus ohei- sihmisille. Työ on kestäväällä pohjalla, jos kääntää Hänen sa- nojaan, joka on sanonut: “Minun sanani eivät koskaan katoa.”

Varhain tänä syyskuisena aamu- na huomasin yhden noin 28 vuo- den syklin päättyneen. Aloittaes- sani yliopisto-opinnot Helsingis- sä vuonna 1998 päädyin heti Uuden testamentin kreikan inten- siivikurssille ja amdotiibetin kurssilla, jossa opin tiibetiläiset aakkoset ensi kertaa. Kreikan kurssin päätteeksi tein niin sano-

analysoida sen kielioppimuodot, koska olin kirjoittanut budengin kielen kieliopin. Olin näkevinäni Jumalan kädenjäljen sekä yliopis- ton kurssitarjonnassa että kurssi- valinnoissani.

Pikavoitot ovat ihan kivoja. Mutta tuskinpa ne saavat aikaan vastaa- vanlaista tyydytystä kuin pitkäai- kainen työ jonkin mielekkään asian aikaansaamiseksi. Hiljaa hy- vää tulee. Maallisessa taloudessa elämää jaksotetaan neljännesvuo- den pätkiin. Kenties Jumalan ta- loudenhoidossa parempi mittaau- aika olisi neljännesvuosisata. “Ei hassumpi kvartaali, ei hassumpi kvartaali”, sanon minä. Samalla katson peiliin ja huomaan, että tässä kuninkaallisessa prosessissa minutkin kruunataan edistymisen merkiksi ohimoista alkaen har- maalla. Kuten sanoin, edistyn hi- taasti, mutta erittäin makeasti.

Juha Y

Kyseessä on mailman tärkein teksti ja sen si- sällöllä on iankaikkisia vaikutuksia lukijoihinsa.

on pieni hinta siitä, että jollekin ennen saavuttamattomalle kan- salle tarjotaan raamatunkäännös- työn kautta mahdollisuus evankeliumin ja opetuslapseuden läpimurtoon. Historialliset teot lienevät sisältäneet pitkävetisiä jaksoja. Kysykää vaikka Agrico- lalta. Pitkävetisyyden torjumi- seen auttaa oikea perspektiivi. Kun jälleen kerran tarkastusluen budenginkielisen Uuden testa- mentin tekstiä muistutan itseäni siitä, että kyseessä on mailman tärkein teksti ja sen sisällöllä on iankaikkisia vaikutuksia lukijoi- hinsa. Jos voin tällä lukukerralla

tun novum-tentin, jossa paperilla edessäni oli pari kreikankielisen Uuden testamentin kohtaa, jotka piti kääntää ja analysoida kielio- pillisesti. Toinen kohdista jäi mieleen, koska olin juuri aamulla lukenut sen suomeksi. Siinä en- keli herättää Pietarin vankilassa sysäämällä tätä kylkeen. Ym- märsin tekstin hyvin ja osasin eritellä kielioppimuodot. Tänä aamuna tarkastuslukiessani bu- dengin kielisen Uuden testamen- tin tekstiä törmäsin tuohon samaan tekstiin. Ymmärsin sen, vaikka se oli kirjoitettu tiibetiläi- sillä aakkosilla. Osasin myös

Lähetys ja rukous

”Kuka kuulee kutsun? Kuka lähtee?”

Kysymys jäi kaikumaan pienen skotlantilaisen kirkon kiviseiniin.

Seurakunta oli vuosia aiemmin lähettänyt työntekijän Afrikkaan, ja nyt tämä oli palannut kotiin. Hän ei tuonut mukanaan vain matkakertomuksia. Hän toi vision: mantereen, jossa evankeliumille oli suuri tarve – kyliä joihin kukaan ei ollut tuonut ilosanomaa Jeesuksesta.

Puheen lopuksi hän kysyi suoraan: onko ketään joka lähtee?

Kirkossa oli hiljaista. Ei liikahdusta, ei vastausta. Se oli sitä hiljaisuutta, joka syntyy, kun kysymys on osunut liian lähelle. Aikuiset katsoivat käsiään. Joku siirsi jalkaansa.

Hän toisti kysymyksen.

Silloin kuului pieni ääni takaa. Poika nousi seisomaan ja sanoi: ”Minä lähden. Minä voin lähteä.”

Ei tapahtunut mitään dramaattista. Kukaan ei taputtanut. Elämä jatkui, tehdaspilli soi seuraavana aamuna niin kuin ennenkin. Mutta jokin oli lukittu paikalleen. Vuosien kuluessa poika valmistautui: luki työn ohessa, opiskeli lääkäriksi. Ja aikanaan hän lähti. Afrikassa hän palveli pitkään. Hän paransi, julisti, kulki kylien ja polkujen halki. Hän ei ollut sankari omissa silmissään; hän oli mies, joka oli sanonut kerran ”minä lähden” eikä ollut perunut sitä.

Eräänä kertana hän oli ryhmänsä kanssa pienessä kylässä. Silloin tuli tieto: heimopäällikkö oli tulossa. Tarkoituksena oli tappaa koko avustus- ja evankeliumiryhmä. He eivät voineet paeta, eivät puolustautua. He jäivät odottamaan iltaa, joka ei ollut heidän hallinnassaan.

Hyökkäystä ei kuitenkaan tullut. Yö kului. Aamu tuli. He pääsivät turvallisesti pois eivätkä tienneet miksi.

Kaksi vuotta myöhemmin sama heimopäällikkö otti vastaan armon Jeesuksessa. Ja silloin lähetti kysyä häneltä sen kysymyksen, jota oli kantanut mukanaan kaksi vuotta:

”Miksi te ette kaksi vuotta sitten hyökänneetkään?”

Päällikkö katsoi häntä hämmästyneenä, ikään kuin vastaus olisi ollut itsestään selvä.

”Me olimme tulossa. Mutta emme päässeet. Vastassa oli 39 jättiläistä. Jouduimme luopumaan aikeistamme.”

Hän ei ollut nähnyt mitään. Hänen ryhmänsä ei ollut nähnyt mitään. He olivat viettäneet yön tietämättä, että heidän ympärillään seisoj jotakin.

Kun hän myöhemmin kertoi tapahtuneen kotiseurakunnalleen, kirkon sihteeri keskeytti hänet:

”Muistatko päivämäärän?”

”Toki muistan.”

Sihteeri haki kirjansa ja etsi sivun.

Juuri sinä päivänä, sillä hetkellä, lähettävässä seurakunnassa oli ollut rukouskokous. Siihen oli otanut osaa 39 henkilöä.

He eivät olleet tienneet mistään hyökkäyksestä. He olivat vain tulleet paikalle, niin kuin olivat tulleet vuosia, ja rukoilleet miehen puolesta, jonka he olivat lähettäneet.

Kun kuulin tämän kertomuksen, mieleeni nousi Apostolien tekosen 9:4:

”Saul, Saul, miksi vainoat minua?”

Saulus ei ollut kajonnut Jeesukseen. Hän oli kajonnut Jeesuksen omiin. Mutta Jeesus ei tehnyt siinä eroa. Jeesus samaistuu meihin, vaikka emme sitä sillä hetkellä tunne tai tiedosta.

Siksi kutsu seurata Häntä sisältää aina myös suojan.

Hän on mennyt edeltä. Hän näkee kokonaisuuden. Hän tietää paremmin kuin me. Hän on varmistanut tukijoukot.

Ja tässä on kertomuksen hiljaisin kohta. Ne 39 eivät tienneet olevansa jättiläisiä. He olivat tavallisia ihmisiä pienessä kirkossa, työpäivän jälkeen, kuluneilla penkeillä. He eivät nähneet mitään tulosta. He menivät kotiinsa nukkumaan ja heräsivät uuteen päivään. Vasta vuosia myöhemmin joku avasi kirjan ja laski luvun.

Kaikki tämä saa ainakin minut sanomaan: *Hallowed be Your*

Name – Pyhitetty olkoon Sinun nimesi.

”Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailmanajan loppuun asti.”

Meillä on täysin ylivoimainen Isä, joka on antanut Pojalleen kaiken vallan taivaassa ja maan päällä ja lähettää omansa eteenpäin näillä sanoilla:

Ystävällisesti,

Ari Loponen

Maakuntakiertueella

Vietimme viikon Mikkelin Hel-luntaiseurakunnan yhteydessä ja järjestimme The Send Etelä-Savo-tapahtuman lauantaina 19.9.2026. Asuimme koko perheen voimin seurakunnan leirikeskuksessa ja palvelimme tilaisuuksissa joka ilta.

Nuorista muodostettu kymmenen hengen kiertueitiimi kiersi kahden viikon ajan seurakunnissa, kouluissa ja kaduilla kohtaamassa nuoria ympäri Etelä-Savoa, ja itse tapahtumaan osallistui yhteensä noin 200 nuorta maakunnan alueelta.

Tapahtuma oli poikkeuksellinen Etelä-Savon mittakaavassa. Seurakuntien nuorisotyössä on pääasiassa varsin vähän nuoria ja vain muutamissa seurakunnissa on palkattu nuorisotyöntekijä. Esimerkiksi yhdessäkään maakunnan vapaaseurakunnassa nuorisotyöntekijää ei ole.

Eräs nuori 13-vuotias poika, joka polvistui alttarille vastatessaan lähetyskutsuun kiitti meitä kyyneleet silmissä: ”Kiitos, kun te tulitte tänne.” Tapahtuma merkitsi hänelle paljon.

Hiljattain seurakunnan yhteyteen tullut Lähi-idästä kotoisin oleva nuori nainen oli todella vaikuttunut tiistaina järjestetystä herätysillasta. ”Aloin heti itkeä kun se mies alkoi kertoa niitä tarinoita, ja olen itkenyt siitä asti”, hän kertoi Tatalle puheenvuoroni jälkeen. ”Kyllä minun täytyy tälle tielle lähteä”, nainen sanoi.

Perheenä kiertueella

Lapsemme ovat Tampereen kristillisessä koulussa ja koulu myöntää auliisti vapaata, kun suuntaamme koko perheen voimin lähetysmatkalle. Mikkelissä aamupäivät vierähtivät kotikoulun muodossa, iltapäivät ja illat puolestaan seurakunnalla.

Lapsemme saavat nauttia esikuvallisten nuorten aikuisten seurasta lähes päivittäin. Oman vanhemmuuden kannalta on merkittävää, että lapsilla on heidän ikäänsä lähempänä olevia esimerkkejä ja esikuvia, jotka edustavat samaa uskoa ja elämäntapaa kuin me vanhemmat.

Uusia nuoria johtajia

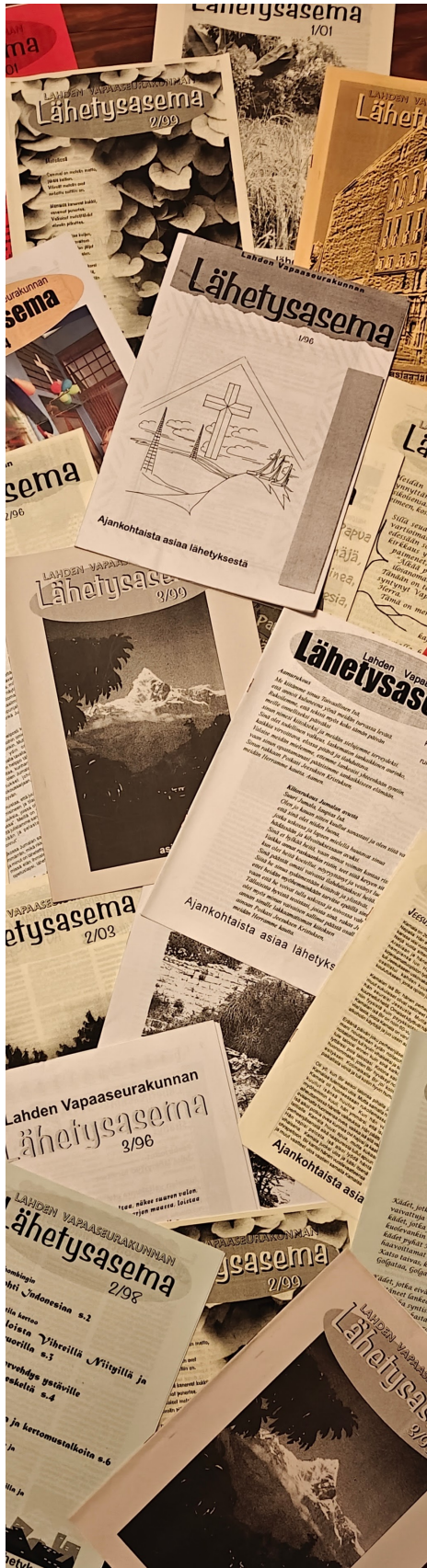
Tiimissämme työskentelee neljä 20–22-vuotiasta nuorta johtajaa, jotka ovat äärimmäisen kykeneviä. Konsta Riihinen, Lotta Montonen, Camilla Huttunen ja Teresa Niikko kantavat tapahtumista ja kiertueista merkittävää vastuuta. He organisoivat matkoja, järjestävät tilaisuuksia, hoitavat seurakuntasuhteita ja julistavat rohkeasti evankeliumia.

Heidän kykynsä tavoittaa nuoria ylittää meidän taitomme, ja se mihin he pystyvät nyt parikymppisinä on huomattavan paljon edellä sitä, mihin me itse pystyimme saman ikäisinä. On palkitsevaa raivata tilaa uuden sukupolvelle, joka on astumassa johtajuuteen ja vastuuseen.

Henri Hermunen

Lähetysasema

30 vuotta

Ensimmäinen Lahden Vapaa-seurakunnan Lähetysasema ilmestyi 30 vuotta sitten. Lehdestä vastuuta kantoi seurakunnan lähetystoimikunta ja päätoimittajana oli Esko Knuuttila.

Seurakunnalla oli silloin useita lähettejä, joiden kuulumiset olivat alusta asti lehden tärkeintä antia. Ensimmäisen numeron ilmes-tyessä lähettejämme olivat Lea Koski (Espanja), Kerttu ja Darell Hays (Papua Uusi-Guinea) ja Jukka ja Pirjo Knuuttila (Nepal) sekä rukouslähetti Leena Sihombing (Indonesia).

Käytännössä lehteä tehtiin niin, että Esko piti yhteyttä lähetteihin pyysyi heiltä kirjoituksia. Myös lähetystoimikunnan jäsenet kirjoittivat joitakin juttuja ja Esko keräsi pieniä lähetyksaiheisia uutisia eri kanavista.

Esko toimitti kirjoitukset minulle taitettavaksi. Esko ja Kaija huolehtivat kopioimisesta ja nitoimisesta. Lehden paperipainos oli pitkään noin parisataa kappaletta.

Pitkään lehdessä oli myös seurakuntalaisten ja lähetyksen ystävien yritysten tukimainoksia, joilla kerättiin varoja lähetyks-työlle.

Lähetysaseman ilme uudistuu

Tämä lehti näyttää hiukan erilaiselta kuin aiemmat numerot. Lehteä taitoin pitkään vanhalla, mutta aikanaan ammattitasoisella PageMaker- ohjelmalla. Itse taittaminen sujui helposti, kun oli vanhat pohjat. Ongelma oli, ettei ohjelmaa saanut enää siirrettyä uudempiin tietokoneisiin ja vanha läppärini – jonka ainoa käyttötarkoitus oli viime vuosina enää Lähetysaseman taittaminen – alkoi hajota.

Tämä lehti on tehty uudella ohjelmalla, jonka käyttöä nyt opettelen. Siksi tämä numero on hyvin yksinkertainen. Toivotavasti se myös tarkoittaa, että lehti on hyvin luettava ja selkeä.

Olen taittanut Lähetysasemaa ensimmäisestä numerosta alkaen. Alkuvuosina lehti julkaistiin vain paperisena ja taitto tehtiin sitä ajatellen. Joskus pidemmät jutut jaettiin niin, että ne jatkuivat lehden loppupuolella ("jatkuu s. 11") . Nykyään lehteä luetaan enemmän tietokoneella tai kännykällä, mutta toistaiseksi lehteä on taitettu lähinnä paperilehden ehdoilla. Tarkoitus on jatkossa parantaa lehden luettavuutta näytöltä.

Vesa Knuuttila

Kulttuurienvälinen seurakunta

Seurakunta on ollut syntymästään saakka kulttuurirajat ylittävä. Apostolien teoissa kerrotaan, kuinka helluntaina Pyhän Hengen avulla apostolit julistivat evankeliumia erikielillä. Kuulijoiden joukossa oli ihmisiä eri hyvin monista kielistä ja kulttuureista. He olivat syntyperäisiä juutalaisia tai käännynnäisiä, mutta he olivat hyvin eripuolilta maailmaa ja heidän kulttuurinsa erosi toisistaan paljon, vaikka heitä yhdistikin juutalainen usko. Kun katsotaan Apt 2:9-10 niin siinä on mainittu ihmisryhmiä persialaisen kulttuurin alueelta, samoin Lähi-Idän alueelta, hellenistisestä kulttuurista, roomalaisia ja ihmisiä Pohjois-Afrikasta. He kaikki liittyivät samaan seurakuntaan. Ei ollut erillistä seurakuntaa hebreaa, arameaa tai kreikkaa puhuville.

Myöhemmin Antiokian seurakunnassa oli juutalaisia ja pakanaita. Sen johtohenkilöt olivat kotoisin eripuolilta tunnettua maailmaa, oli ainakin Afrikan mantereelta, Kyprokselta ja Vähä-Aasiasta.

Paavali kirjoittaa 1 Korinttilaiskirjeessä (1 Kor 12:13) ja Galatalaiskirjeessä (Gal 3:26) siitä kuinka kaikki ovat seurakunnassa yhtä, ei ole ero juutalaisen tai kreikkalaisen välillä. He ovat samassa seurakunnassa yhtä arvokaina riippumatta heidän kulttuuristaan tai kielestään. He täydentävät seurakuntaa omalla paikallaan ja tehtävällään.

Tietysti kielen ja kulttuurin erot aiheuttavat ongelmia, minkä näemme jo 1 Mooseksen kirjan

11 luvussa Baabelin tornin jälkimainingeissa, kun Jumala sekoitti kielet ja siitä seurasi ihmisten hajaannus. Nyt Jumala kuitenkin vetää ihmiset yhteen Pyhän Hengensä kautta yhdeksi seurakunnaksi. Mutta myös alkuseurakunnassa oli ristiriitoja, jotka perustuivat kieleen ja etniseen ryhmään. Apostolien tekojen 6 luvussa luemme siitä, kuinka kreikkalaiset kokivat, että heidän leskiään syrjittiin avustuksissa. Tämä johti siihen, että valittiin seitsemän miestä tehtävään, jossa he vastasivat avustusten tasapuolisesta jakamisesta. Mielenkiintoista tässä on se, että nimien perusteella voimme päätellä, että nämä seitsemän kuuluivat siihen kreikkalaisten ryhmään, joka oli tuntenut tulleen syrjityksi. Se, että tämä kulttuurien välinen ongelma saatiin ratkaistuksi, johti siihen että ”Jumalan sana levisi leviämistään. Opetuslasten määrä kasvoi Jerusalemissa nopeasti.”

Monikulttuurisesta seurakunnasta käytetään vähän erilaisia termejä ja tarkoitetaan erilaisia asioita. Termejä käytetään usein täysin samaa tarkoittavina. Monikulttuurinen seurakunta (multicultural church) on usein sellainen, että siinä eri kulttuurit ja kieliryhmät toimivat rinnakkain ja erillään toisistaan. Toisaalta kulttuurien välinen seurakunta (intercultural church) käytetään seurakunnasta, jossa pyritään toimimaan mahdollisimman paljon yhdessä. Toimintaan otetaan mukaan eri kulttuureja ja kieliä. Esimerkiksi jumalanpalveluksissa voi olla musiikkia eri kulttuureista ja eri kielillä. Myös puhe ja rukousta-

voissa huomioidaan toiset kulttuurit. Tilaisuuksissa saatetaan käyttää useampaa kieltä ja tulkkausta, eikä aina niin että varsinainen puhe olisi aina valtakielellä, vaan joskus myös puhe tulkataan valtakielelle. Toisaalta tämä ei poissulje erikielisiä kokoontumisia esimerkiksi pienryhmissä.

Asumme monikulttuurisessa Lahdessa, jossa yli 10 prosenttia väestöstä on vieraskielisiä. Tämä antaa meille mahdollisuuden tavoittaa ihmisiä eri kielistä ja kulttuureista. Samalla sen pitäisi saada meidät pohtimaan miten saamme kristityksi kääntyvät ja vieraskielisten joukossaan jo olleet kristityt, jotka eivät ole löytäneet vielä seurakuntaa löytämään hengellisen kotinsa meidän seurakunnassamme. Miten saamme heidät kokemaan itsensä tervetulleiksi, ei vain käymään vaan seurakuntaperheen jäseniksi? Mitä meidän tulisi muuttaa? Mitä voisimme oppia heiltä?

Jukka Knuuttila

Japani uuden tehtävän näkökulmasta

Aika on vierähtänyt nopeasti ja olemme jo seilailleet kesän lämmöstä syksyn lehtisateeseen. Legacy Project 2026 Japanin aktion johtaminen oli uusi kokemus, joka jätti positiivisen jäljen:

Kyoto Net Church (KNC) järjestää jumalanpalveluksia joka toinen viikko etänä ja joka toinen lähitapaamisena. Olimme mukana kumpanakin kertana. Ensimmäisessä tiimiläiset todistivat omasta elämästä – yksi heistä jopa teki sen kokonaan japaniksi. Ja toisessa johdimme ylistystä ja minä pidin saarnan, kuinka Abraham jätti kotimaansa ja lähti seuraamaan Jumalaa.

Kävimme rukouskävelyllä läpi Kioton keskustan. Aloitimme Kioton aseman katolta ja kävelimme Kamo-joen varressa olevalle kristittyjen muistomerkillä. Jäimme siihen rukoilemaan ja huomasimme, että viereemme pysähtyi taksi. Iäkäs taksin kuljettaja istui silmät kiinni kädet sylissä. Kun rukouksemme oli ohi, hän käynnisti autonsa ja jatkoi matkaansa. Olimme hämentyneitä, mutta epäilimme että tämä mies saattoi pysähtyä siihen rukoillakseen kanssamme.

Maanantaina menimme ulos Kamo-joen varrelle pelaamaan sulkapalloa, ylistämään ja jopa pelaamaan Mölkkyä. Näillä keinoilla halusimme kutsua paikallisia mukaan ja tutustua heihin ja mahdollisesti ehkä jakaa evankeliumia. Vaikka Mölkky onkin su-

pisuomalainen laji, harva tietääkin, että nykyistä Mölkyn maailman mestaruutta kantaa Japani. Ja kappas, kun tällä pelillä saimmekin yhden japanilaisen pariskunnan pelaamaan kanssamme, kaksi Osakalaista: toinen näyttelijä ja toinen tanssija. Keskustelu ei sillä istumalta ylettynyt evankeliumiin, mutta kutsuimme heidät seurakuntaan mukaan käymään, mikäli olisivat olleet vielä sunnuntaina Kiotossa.

Tuli aika, jolloin KNC:n pastori, Taneli, jakoi meidät pareihin ja lähdimme kävelemään Kamo-joen pitkin puhumaan ihmisille. Kuulostaako tutulta? Tämä toimintahan on pelkoni, sillä en usko, että osaan selittää kristinuskoa tarpeeksi hyvin. Varsinkaan kadulla, kun joku on matkalla mummonsa luokse. Huomasin kuitenkin joen vartta rauhallisesti ja nautiskelevasti kävelevän vanhemman pariskun-

nan. Otin itseäni niskasta kiinni, tulihan minun olla esimerkki tiimiläisilleni ja menin rohkeasti aloittamaan keskustelun: “Sumimasen, eego ga hanase mas ka?”, “Anteeksi, puhutteko englantia?”. Onneksi vastaus oli myöntävä, koska keskustelu olisi ollut haastavampaa japaniksi tai se olisi loppunut seinään ennen kuin edes alkanutkaan. Lähdin siitä, että hyväksyin sen, että olin turisti ja leikin, etten tietäisi mitään japanilaisten kannasta uskontoon ja kysyin miten he suhtautuvat tyylittäisiin temppeleihin, joita oli ripoteltu ympäri Kiotoa kuin suolaa ranskalaisiin. Olihan tämä täydellinen tapa minulle varmistaa oppimani tieto. Lyhyen keskustelun myötä pääsin käsiksi ketä he ovat ja sain tietää, että he eivät usko mihinkään, mutta käyvät shintolaisissa festivaaleissa puhdistautumassa. Samassa tuli tietoon, että heidän poikansa kristitty. Tarkkaa keskustelun

kulkua en muista, mutta kun kerroin miksi me olemme tulleet Japaniin, kertomaan Jeesuksesta, he kertoivat, että heille on opetettu koulussa, että Jeesus perusti kristinuskon, mutta eivät kuitenkaan tienneet mitä kaulassani roikkuva risti tarkoitti. Se antoi mahdollisuuden jakaa evankeliumi. Väitän, että en osannut selittää evankeliumia niin hyvin, mutta toivottavasti se antoi heille jotain, josta voisivat vaikka keskustella poikansa kanssa.

En uskonut evankeliointiin Japanissa. Mutta käydessäni evankelioimassa sain käsityksen, että japanilaiset ovat valmiita ainakin kuuntelemaan. Evankeliointi ei suurimmalla osalla saata olla se, joka johtaisi heidät uskoon, mutta se voisi olla osa pidempää ketjua, joka johtaa ajallaan heidät kääntymään Jeesuksen tykö.

Perjantaina matkustimme Kioton ulkopuolelle viereiseen prefektuuriin, Shigaan. Siellä menimme pieneen kaupunkiin nimeltä Minakuchi. Täällä auttaisimme paikallista pastoripariskuntaa heidän pihatyönsä kanssa. Remontoimme käytännössä koko piha-alueen. Kaivoimme vesirännejä esille pihan reunoilta, siirsimme isoja kiviä ja muodostimme pienen patsaan niistä. Lapset etsivät mulan seasta kastematoja, "Mimizu" japaniksi. Ne olivat paljon isompia kuin mitä Suomessa löytää. Ne olivat sellaisia mitä Leijona kuninkaassa Timo ja Pumba voisivat syödä. Tämä oli minun lempipäiväni, koska pääsin tutustumaan paikalliseen pastoriin, jonka kanssa minulla olikin paljon yhteisiä ystäviä, sain puhua lasten kanssa japania. Jos lapset

ymmärtäisivät mitä sanon, niin aikuistenkin tulisi. Se oli ainakin oma logiikkani. Seuraavana päivänä saimme kuulla, että piha oli herättänyt naapureiden huomion ja he olivat kyselleet pastorilta pihasta. Toivon, että se johtaisi jonkinlaisiin keskusteluihin, joissa evankeliumikin voisi saada jalan sijaa.

Mitä tämäkin matka osoitti, oli se, että lähetystyö ei rajaudu yhteen muotoon. Tosi on, että jos Japaniin tulee lähetystyöhön, tulee päätymään tekemään paljon töitä seurakunnassa. Mutta tämä pihatyökin helpottaa paikallista seurakuntaa. Se vie huolta pois heiltä ja he saavat keskittyä työhönsä. Ja se saattaa olla heille hyvin merkittävää, että joku on valmiina palvelemaan heitäkin.

Olin yllättynyt kuinka helppoa kaikki tämä oli. Se on täysin kiitos Jeesuksen, että sain luotettavan tiimin ja viisaan johtajaparin. Pystyin antamaan tehtävän kelle vain ja luottaa että se tulee tehtyä. Ja tässä erityisesti tunnen onnistumista: luottamuksen jakamista tiimiläisilleni.

Onnistumisesta huolimatta koin, ettemme kohdanneet kovin monta ihmistä. Eihän meidän reissulamme tullut kukaan uskoon.

Mutta kun tulimme Suomeen ja purimme matkaa Legacyn päätösjuhlissa tuli esille niin monta ihmistä, niin monta nimeä, joista en tiennyt mitään. Tiimiläiseni olivat kohdanneet ainakin yli kahtakymmentä ihmistä! Ja tälle olin sokea, koska huolehdin tiimini hyvinvoinnista ja muista järjestelyistä. Normaaliahhan tämä on, mutta on mielenkiintoista kokea aktioaktiollaisen ja johtajan näkökulmasta.

Legacy Project 2026 Japanin aktion johtaminen oli uusi kokemus, joka jätti positiivisen jäljen. Jäljen, että haluan toteuttaa tämän uudestaan. Milloin ja minne Japaniin tulee olemaan kysymysmerkki ja yllätys myöhemmälle ajalle. Yhtä lailla minulle kuin sinulle.

Suman Knuuttila

Muistokirjoitus

Lea Mirjami Koski

03.10.1933- 12.5.2026

Vapaakirkon Espanjan lähetti
yli 30-vuoden ajalta

Lean lapsuudenkoti oli Nastolan Mustijoella. Perheessä oli seitsemän sisarusta, joista Lea oli pitkäikäisin. Lapsuudestaan Lea muisteli kylmiä talvia ja pitkiä koulumatkoja. Monesti posket paleltuivat kouluun kävellessä. Lean elämään vaikutti voimakkaasti uskoontulo nuorella iällä.

Lea kävi nuorena siskonsa Kirstin kanssa Ruuhijärven rukoushuoneella. Lea lähti nuorena kokoaikaiseen hengelliseen työhön. Hän opiskeli vapaakirkon opistossa Santalassa evankelistakoulutuksen ja toimi maakuntaevankelistana. Yhdessä siskonsa Kirstin kanssa Lea matkusti ympäri maakuntaa pitäen kodeissa hengellisiä kokouksia. Monesti kokouspaikoissa eri perheiden luona myös oltiin yötä.

1960–70 luvun taitteessa Lea alkoi opiskella espanjaa ja lähti vuonna 1972 Barcelonaan. Ensimmäiset kaksi vuotta olivat kieleen ja kulttuuriin tutustumista ja vuodesta 1974 lähtien Lea oli vapaakirkon virallinen lähetystyöntekijä. Lea toimi Barcelonassa evankelisen baptistiseurakunnan työyhteydessä. Hän vastasi naisten ja nuorten parissa tehtävästä työstä, piti raamattutunteja, evankelioimiskokouksia, vieraili sairaiden luona ja hoiti heitä tarvittaessa sairaalassa. Lea teki paljon myös sielunhoitotyötä ja tuki ihmisiä vaikeissa elämäntilanteissa.

Alkuun Lea asui vuokra-asunnossa Barcelonassa. Samassa seurakunnassa oli Maria Teresa, joka asui vanhempiensa kanssa. Kun Teresan vanhemmat kuolivat 70-luvun lopussa, hän pyysi, että Lea muuttaisi asumaan hänen luokseen, ettei tarvitsisi yksin asua isossa talossa. Sen jälkeen Lea ja Teresa asuivat yhdessä yli neljänkymmenen vuoden ajan. Ensin Barcelonassa ja lopulta El Vendrellissä.

Lea oli taitava leipomaan ja laittamaan ruokaa. Hän rakasti luontoa ja muisti aina ihaila luonnon kauneutta. Lealla oli El Vendrellin asunnon parvekkeella valtavasti kukkia ja sitruunapuita. Lea myös luki paljon. Lean asunto oli täynnä kirjoja. Kun Lea sai uuden kirjan, hän omien sanojensa mukaan hot-

kaisi sen, eli luki sen nopeasti läpi ja palasi sitten sen pariin myöhemmin ajan kanssa. Lealle tärkeää olivat ihmiset. Uskon että monilla meistä on muistoja Lean vieraanvaraisuudesta ja huolenpidosta, sekä Lean esirukouksista.

Lea jäi eläkkeelle vuonna 1998. Hän jatkoi kuitenkin seurakunnassa työskentelyä sairastumiseen asti. Lea haettiin Suomeen vuonna 2023 ja asui hoivakodissa Hollolan Salpakankaalla. Joskus elämän viimeiset vuodet ovat eräänlaista riisumisen aikaa. Monet asiat, jotka ennen sujuivat helposti, muuttuvat vaikeammaksi. Voimat vähenevät, tutut asiat ja ihmiset muuttuvat vieraaksi. Ikääntymisen myötä Lean näkö heikkeni niin, ettei hän enää pystynyt lukemaan, mutta nautti siitä, että joku luki hänelle ääneen.

Monet asiat olivat unohtuneet, mutta jotkut säilyivät kirkkaana mielessä. Lea ei enää muistanut muita koteja, kuin lapsuudenkodin Mustijoella. Kuitenkin kun Lealle luki Raamattua, hän saattoi lausua jokin

jakeen loppuun ääneen. Vaikka Lea ei aina muistanut mitä aikaisemmin oli tapahtunut, hän nautti siitä hetkestä mitä eli. Hän ihaili kauniita puita ja kukkia, iloitsi kauniista vaatteista ja nautti ihmisten seurasta.

Loppuun asti tärkeää oli myös rukous, laulu ja Jumalan sana. Lea pystyi kävelemään ja myös ulkoilemaan, kunnes lauantaina 9. toukokuuta nousi kuume ja vointi alkoi heikentyä. Silloin Lea totesi hoitajille lähtevänsä Taivaaseen. Ja niin Lea lähti.

Toukokuun 12.päivä Lean elämä tässä ajassa päättyi. Yksi ääni on vaiennut maailmasta, mutta kaikuu kirkkaana nyt iankaikkisuudessa. Lea sai elää kauniin ja jännittävän elämän, jossa perhe, ystävät, kutsumus ja Jumalan johdatus näyttelivät isoa roo-

lia. Hän oli myös iso esimerkki uskollisuudessa, vieraanvaraisuudessa, rohkeudessa ja halussa palvella.

Lean siunaustilaisuus toimitettiin Nastolan kirkossa 12.6. ja muistotilaisuus pidettiin Nastolan seurakuntakeskuksessa perheen ja ystävien läsnäoloissa. Jäämme kaipaamaan Leaa, mutta iloitsemme siitä, että hän on nyt perillä Kristuksen luona.

Autetaan Nepalia!

Kuten varmasti olette uutisista kuulleet ja nähneet Nepalissa oli syyskuun kolmastoista päivä tuhoisa tulva. Vuoristossa sijaitseva jäätikkö murtui ja osa siitä vyöryi kivien ja mudan kanssa noin kilometri alempana olevaan jokeen. Siitä seurasi valtava syöksytulva, jossa veden lisäksi oli mukana jäätä ja mutaa, joka syöksyi valtavalla nopeudella joenuomaa pitkin tuhoten kaiken eteen tulevan.

Himalajan vuoristossa ilmastonmuutoksen seurauksena jäätiköt ovat sulaneet huomattavaa vauhtia. Himalajan alueella koetaan ilmaston muutoksen vaikutukset voimakkaampina kuin muualla maailmassa. Nepal on yksi niistä maista, joissa ilmastonmuutoksen vaikutukset näkyvät jo nyt tulvina, maanvyöryinä, jäätiköiden häviämisenä, kuivuuden lisääntymisenä ja viljelyolosuhteiden heikkenemisenä. Nepal kärsii ilmastonmuutoksesta enemmän kuin monet muut maat, vaikka sen osuus ilmastonmuutokseen vaikuttavista päästöistä on hyvin pieni.

Ennen jäätikön romahdusta alueella oli ollut useiden päivien ajan poikkeuksellisen lämmintä, mikä haurastutti jäätikköä ja sai sen lopulta romahtamaan.

Tällä hetkellä kuolleita on löydetty 1450 ja kateissa on 6100 henkilöä. Aineelliset tuhot ovat valtavat,

kokonaisia kyliä on huuhtoutunut pois, useita voimallaitoksia on tuhoutunut. Monet joen ylittävät sillat ovat tuhoutuneet ja niin joen toiselle puolen on vaikea toimittaa apua tai pitää yhteyttä. YK arvioi tulvan vaikuttaneen noin 84 000 ihmisen elämään.

Tulva tuhosi myös monia kirkkoja, Useita seurakuntien pastoreita kuoli, toisaalta joissakin paikoissa pastorilta katosi koko seurakunta. SVK Missio kerää katastrofi apua tulvan uhreille. Se menee perille KKK:n (SVK Missio) yhteistyökumppanin kautta. INF (International Nepal Fellowship) toimittaa katastrofiapua alueelle. Avun tarve tulee jatkumaan pitkään. Tulva tuhosi talot kokonaisista kylistä. Kotien mukana meni perheiden kaikki omaisuus, elämä on aloitettava täysin nollasta. Pellot ovat menneet veden mukana tai hautautuneet mutaan. Menee vuosia ennen kuin ihmiset alueella pystyvät taas elättämään itsensä.

Apua tarvitaan vielä pitkään, joten ei ole myöhäistä auttaa osallistumalla keräykseen.

Jukka Knuuttila

TOIVON TEKOJA

NEPALIN TULVIEN KESKELLÄ

Kuvat: INF Nepal 8/2026

Hei kummi.

Nepalissa tapahtui elokuun lopussa Rasuwa-Bhote Koshissa tuhoisa syöksytulva. Viimeisimpien viranomaistietojen mukaan katastrofi on vaatinut jo yli 1 200 ihmisen hengen, yli 4 000 ihmistä on edelleen kateissa tai tavoittamattomissa, ja yli 11 000 ihmistä on pelastettu. Menehtyneiden joukossa on kymmeniä pastoreita ja satoja seurakuntalaisia. Monet perheet ovat menettäneet kotinsa, toimeentulonsa ja lähes kaiken omaisuutensa.

Kutsumme sinut mukaan auttamaan.

Kaikki lapset kouluun

Kaikki lapset kouluun (KLK) -kummilapsityön yhteistyökumppani INF Nepal (International Nepal Fellowship Nepal) on ollut mukana avustustyössä katastrofin ensimmäisistä päivistä lähtien. Paikalliset työntekijät ja vapaaehtoiset ovat toimittaneet hätäapua, arvioineet avuntarpeita ja tukeneet evakuoituja perheitä vaikeimmin kärsineillä alueilla.

INF Nepal on perustanut Nuwakotin Biduriin lääkintäleirin, jossa tarjotaan perusterveydenhuoltoa, terveysneuvontaa, lääkkeitä sekä jatkohoitoon ohjaamista. Muita kiireellisiä tarpeita ovat muun muassa hätämajoitus, ruoka-apu, puhdas juomavesi, sanitaatiopalvelut ja psykososiaalinen tuki.

Kutsumme sinut auttamaan mahdollisuuksiesi mukaan. Lämmin kiitos tuestasi!

Heidi Jarva

kummilapsityön koordinaattori - kummilapset@svk.fi - 050 441 3190

1. RUKOILLAAN lohdutusta sureville, voimia ja viisautta avustustyöhön sekä toivoa niille, joiden elämä on muuttunut yhdessä hetkessä.

"Jumala on turvamme ja linnamme, auttajamme hädän hetkellä." (Ps. 46:2)

2. LAHJOITUKSESI INF Nepalnin kautta tehtävään avustustyöhön vie välttämätöntä apua sitä kiireellisesti tarvitseville, tukee heidän toipumistaan ja edistää jälleenrakentamista:

Saaja: Suomen Vapaakirkko
IBAN: FI03 5680 0020 5345 39
Viite: 30148

MobilePay: 82087
Viesti: Kriisiapu